

gæld med over 300 Mill. Kr. og bebyrdede Landet med flere indirekte Skatter end nogen anden Regering, og det i en Periode, som, omend den ikke var helt normal — for det erkender jeg at Perioden 1920—24 ikke var —, dog var en Periode, der laa meget langt fra den svære Krigsperiode, som gik forud. Jeg siger, det er ikke ansvarlig Tale, naar Repræsentanter for Venstre og det konservative Folkeparti nu staar op og alvorlige og dystre løfter Pegefingeren overfor Regeringen og siger: Mine Herrer, ned med Skatter og Afgifter, og det maa helst være hurtigt. Som sagt, vi Socialdemokrater synes ogsaa, det er en smuk og god Musik, men vi erkender som de Realitetsmennesker, vi er, at Skatter og Afgifter kan ikke komme ned i en saa alvorlig Kriseperiode, som vi er inde i. De gaar ned — det har vi jo faaet Besked om fra Finansudvalgene og ad anden Vej — gennem Portonedsættelser, Postpakkeafgiftsnedsættelser og andre Nedsættelser ud over Pristallet indenfor en rimelig Grænse, men ekstraordinær Nedsættelse kan der efter min Mening ikke med Rette forlanges i en Kriseperiode som den, vi er inde i. Man maa vente, til Statskassen modtager rigere Midler fra Erhvervslivet, fra Handel, Haandværk, Industri og Skibsfart; naar Erhvervslivet atter flourer, naar med andre Ord Indtægterne til Statskassen gaar rigeligere ind, saa er Tiden inde til at lette de Byrder, som vi alle mener bør lattes baade med Hensyn til de direkte og de indirekte Skatter.

Den ærede Ordfører for Venstre red ogsaa sin Kæphest. Naar jeg tænker tilbage paa min politiske Virksomhed i denne By og ude i Landet, er det i Grunden en stor Forandring, der er foregaaet med Partiet Venstre. Naar man gaar en Række Aar tilbage og ser, hvorledes Venstre nu stiller sig til den sociale Lovgivning, saa vil man se, at Partiets Stilling fuldstændig har forandret Karakter, fordi Partiet har forandret Karakter. Nu hører man Partiet Venstre i nøje Overensstemmelse med det konservative Folkeparti kræve, at et af de fornemste Punkter paa Dagsordenen maa være Nedsættelsen af de sociale Udgifter. Jeg tror, jeg har sagt det før, i hvert Fald er der andre af mit Parti, der har sagt det ogsaa her: vi Socialdemokrater er ikke Tilhængere af flere sociale Udgifter end allerhøjest nødvendigt, men vi hævder den Opfattelse og vil vedblive at hævde den Opfattelse, at Samfundet har en Pligt til gennem en social, human Lovgivning at støtte dem, Børn, syge, Invalider eller gamle, som ikke kan opretholde deres Eksistens ved egne Midler. Det er det,

Socialdemokratiet vil og intet som helst andet. Hvis Samfundsforholdene forandrer sig saaledes, at de sociale Udgifter, vi har nu, med Berettigelse kan nedsættes, vil Socialdemokratiet ogsaa være med dertil; vi erkender blot ikke, at Tiden er inde til denne Nedsættelse. Det ærede 4de tingvalgte Medlem nævnte Aldersrenten, som er til Behandling i det høje Ting i denne Tid. Det ærede Medlem kunde have nævnt Enkebørnsloven, som desværre endnu ikke er kommet fra det høje Folketing. Jeg tror, det stiller sig saaledes med begge disse Love, at det vilde være at begaa en blodig Uret baade mod Enkerne og mod de gamle Udslidte Kvinder og Mænd, hvis man paa nærværende Tidspunkt — skønt Kronestigningen har forbedret deres Levevilkkaar — forringede deres Kaar. Jeg tror, at den Forbedring, Kronestigningen andrager, er kommet godt tilpas, fordi en hel Mængde af de paagældende levede under for ringe Kaar i Forvejen.

I Kravet om Nedsættelse af de sociale Udgifter er der opstaaet en mærkbar Konkurrence mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Det har vel sin Aarsag i, at det er nogenlunde det samme Vælgerkorps, de to Partier nu skal henvende sig til; saa gælder det om at slaa paa de samme Streng og nogenlunde kræve de samme Reformers gennemførelse.

Den Tale, det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing) holdt, var jo en ægte Landstingstale, værdig, besindig og alvorlig, saadan som man, Traditionen tro, har talt her gennem Tiderne, en Tradition, som der nu og da sker Brud paa, som Tilfældet f. Eks. var i Gaar med en Tale, der lød ilde i denne Sal, fordi man ved den følte sig hensat til det ungdommelige og kaade Folketing; men det er maaske godt, at der en Gang imellem kommer ligesom lidt Vind, lidt Sus op i det høje, ærværdige Ting, saa at vi ikke falder helt sammen. Der var dog noget i det ærede Medlems Tale, jeg ikke forstod. Jeg ved ikke, om det var helt bevidst, det ærede Medlem fik sagt det, eller om det ærede Medlem ikke fik talt helt ud; i saa Fald vil jeg gerne bede det ærede Medlem forklare det noget tydeligere. Jeg skal villig indrømme, at jeg har lidt svært ved at forstaa visse Ting. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa, hvad det var at tale i Tunger. Jeg har gjort nogle Forsøg paa at komme til at forstaa det ved at gaa derhen, hvor man taler i Tunger, men jeg kom daarligt fra det, jeg fik Hovedpine og blev i daarligt Humør og vil ikke gaa der mere. Jeg synes, at det ærede Medlem talte i Tunger,